"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ଯାହା ସବୁ ଘଟୁଛି ତାହା କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟେ, ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କଲ୍ୟାଣ ସେଇମାନଙ୍କର ହେଉଛି ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛନ୍ତି । "

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଡ୍ରାମାର କେଉଁ ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥିବା ସନ୍ତାନମାନେ ଅପାର ଖୁସିରେ ରହିପାରିବେ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଡ୍ରାମାନୁସାରେ ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବ, ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଆମର ରାଜଧାନୀ ନିଶ୍ଚିତ ସ୍ଥାପନ ହେବ, ଏଥିରେ କେହି କିଛି କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଅବସ୍ଥା ତଳ-ଉପର ହେବ,କେବେ ବହୁତ ଉତ୍ସାହପୂର୍ଣ୍ଣ, କେବେ ବହୁତ ଥଣ୍ଡା ଅର୍ଥାତ୍ ମାନ୍ଦା ହୋଇଯିବ, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଚିନ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ଗୀତ:- ମେହଫିଲ ମେଁ ଜଲ ଉଠି ଶମା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । କ୍ରମାନୁଯାୟୀ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ଚୈତନ୍ୟ ପତଙ୍ଗ ରୂପୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା ୟାଦ-ପ୍ୟାର ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସବୁ ହେଉଛ ଚୈତନ୍ୟ ପତଙ୍ଗ । ବାବାଙ୍କୁ ଜ୍ୟୋତି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଜ୍ୟୋତି ମଧ୍ୟ କୌଣସି ବଡ଼ ଆକୃତି ନୁହେଁ, ବିନ୍ଦୁ ରୂପ ଅଟେ । କାହାରି ବି ବୁଦ୍ଧିରେ ନଥିବ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ସାରା ଅଭିନୟ ଭରି ରହିଛି । ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆତ୍ମାର ଅନୁଭୂତି କରାଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଏକଥା ଜଣାନଥିଲା ଯେ ଆତ୍ମା କ'ଣ ଏବଂ ପରମାତ୍ମା କ'ଣ ? ସେଥିପାଇଁ ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ପିଲାମାନଙ୍କଠାରେ ମୋହ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ବିକାର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିଛି । ଭାରତ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଥିଲା । ବିକାରର ନାମ ହିଁ ନ ଥିଲା । ତାହା ନିର୍ବିକାରୀ ଭାରତ ଥିଲା, ଏବେ ବିକାରୀ ଭାରତ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବାଙ୍କ ପରି ସହଜ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଜକୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ମୁଁ ଏହି ଭାରତକୁ ଶିବାଳୟ କରାଇଥିଲି । ମୁଁ ହିଁ ଶିବାଳୟ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲି, କିପରି ? ତାହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ବୁଝୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପ୍ରତି ପାଦେ ପାଦେ ଯାହା କିଛି ହେଉଛି ତାହା ହିଁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ । ନିତ୍ୟ ପ୍ରତିଦିନ ସେଇମାନଙ୍କର ଅଧିକ କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଥାଏ ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ନିଜର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବାର ଯୁଗ । ବାବାଙ୍କର କେତେ ମହିମା ହେଉଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ପ୍ରକୃତ ଭାଗବତର ପୁନବରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ଯେବେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ହୀରାର ଶିବଲିଙ୍ଗ ତିଆରି କରି ପୂଜା କରୁଛ, ଏବେ ତୁମର ସ୍ମୃତିରେ ଆସୁଛି, ଆମେ ପୂଜାରୀ ଥିବା ସମୟରେ ହୀରା ମୋତି ମାଣିକର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଥିଲୁ । ସେହି ଚିତ୍ର ତ ଏବେ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଏମାନେ ଚାନ୍ଦି ଇତ୍ୟାଦିର ଲିଙ୍ଗ ତିଆରି କରି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ପୂଜାରୀମାନଙ୍କର ଦେଖ କେତେ ସମ୍ମାନ ରହିଛି । ଶିବଙ୍କୁ ପୂଜା ତ ସମସ୍ତେ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ପୂଜା ତ ହେଉନାହିଁ ।

ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି — ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚାଲିଛି । ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । କେହି କେତେ ବି ମୁଣ୍ଡ ପିଟନ୍ତୁ, ତୁମର ରାଜଧାନୀ ତ ସ୍ଥାପନ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । କାହାର ବି ତାକତ ନାହିଁ ଯେ ଏଥିରେ କିଛି ବିଘ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିବେ । ବାକି ଅବସ୍ଥା ତ ତଳ-ଉପର ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରୋଜଗାର । କେବେ ତ ତୁମେ ବହୁତ ଖୁସିର ଖିଆଲରେ ରହିବ, କେବେ ଖିଆଲ ଥଣ୍ଡା ପଡ଼ିଯିବ । ଯାତ୍ରାରେ ମଧ୍ୟ ତଳ- ଉପର ହୋଇଥାନ୍ତି, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେଉଛି । କେବେ କେବେ ତ ସକାଳୁ ଉଠି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିଚାରଣରେ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିଥାଏ । ଓହୋ! ବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ ଭାବିନେଇଛନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆରେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ବହୁତ ମାନ ରହିଛି କାହିଁକିନା ଭଗବାନୁବାଚ ରହିଛି ନା । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଭଗବାନ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ । ଯଦିଓ କେତେ ବି ପଦାଧୀକାରୀ ବଡ଼-ବଡ଼ ବିଦ୍ୱାନ, ପଣ୍ଡିତ ଆଦି ଅଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଗଡ଼ ଫାଦରଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ କିନ୍ତୁ ସେ କେବେ ଆସିଲେ, ଆସି କ'ଣ କଲେ ଏସବୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଏସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମାରେ ଏସବୁ ନିର୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ରାବଣରାଜ୍ୟ ପୁଣି ମଧ୍ୟ ହେବ ଏବଂ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ରାବଣ ହିଁ ତୁମକୁ ଅଜ୍ଞାନର ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଶୁଆଇଦେଇଛି । ଜ୍ଞାନ ତ କେବଳ ଏକ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ହିଁ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସଦ୍‌ଗତି ହୋଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ସଦ୍‌ଗତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତିଦାତା ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ ଯାହାକୁ ବାବା ଶୁଣାଇଥିଲେ ତାହା ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଏହି ଜ୍ଞାନ କୌଣସି ପରମ୍ପରାରୁ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ଆସୁଛି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର କୋରାନ୍, ବାଇବେଲ୍ ଆଦି ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ

ଆସୁଛି, ବିନାଶ ହେଉନାହିଁ । ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମୁଁ ଦେଉଛି ତାହାର କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ତିଆରି ହେଉ ନାହିଁ ଯାହାକି ପରମ୍ପରା ବା ଅନାଦି ହୋଇଯିବ । ଏହାକୁ ତ ତୁମେ ଲେଖୁଛ ପୁଣି ନଷ୍ଟ କରି ଦେଉଛ । ଏସବୁ ତ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଜଳି ପୋଡି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବାବା କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ, ଏବେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି — ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ଏବେ ମିଳୁଛି ପୁଣି ଏହା ପରେ ଯାଇ ପ୍ରାଲବ୍ଧ ଭୋଗ କରିବ ତାପରେ ଆଉ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗୀତା ଆଦି ପଢି ଶୁଣାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ପୁଣି ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଶାସ୍ତ୍ର ତିଆରି କରି ଭୁଲ୍‌ଭାଲ୍ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମ ପାଇଁ ମୂଳକଥା ହେଉଛି ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ କିଏ ଦେଇଛନ୍ତି ! ତାଙ୍କର ନାମ ବଦଳେଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଆଉ କୌଣସି ଧର୍ମର ନାମ ବଦଳି ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି ନା । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଦେବତା ଧର୍ମ, ଇସ୍‌ଲାମ ଧର୍ମ, ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମ, ଯଦିଓ କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଥମେ ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମ ପଛରେ ଇସ୍‌ଲାମ୍ ଧର୍ମ । କୁହ, ଏହି କଥା ସହିତ ଗୀତାର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ଆମର ତ କାମ ହେଲା ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ କିପରି ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହା ହେଉଛି ବିଶାଳକଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଯେପରିକି ଫୁଲଦାନୀ, ସେଥିରୁ ତିନିଟି ଶାଖା ବାହାରୁଛି, କେତେ ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇଥିବା କଳ୍ପବୃକ୍ଷ ଅଟେ । କେହି ବି ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଆମେ କେଉଁ ଧର୍ମର ଅନ୍ତର୍ଗତ । ଆମର ଧର୍ମ କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଲେ ? ଦୟାନନ୍ଦ ସରସ୍ୱତୀ, ଅରବିନ୍ଦ ଘୋଷ ପ୍ରଭୃତି ତ ଅଳ୍ପଦିନ ହେବ ଜନ୍ମ ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ ଆଦି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସେସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ତ ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ । କେତେ ବଡ଼-ବଡ଼ ଉପାଧି ମିଳୁଛି ! ଏହା ତ ସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ପୁଣି ମଧ୍ୟ ହେବ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ । ଆରମ୍ଭରୁ ନେଇ ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଚାଲିଛି, ପୁଣି କିପରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି ? ତୁମେ ଜାଣିଛ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଘଟଣା ସବୁ ଅତୀତ ହୋଇ ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତ ହୋଇଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ, ଅତୀତ, ଭବିଷ୍ୟତ ଯାହା ଅତୀତ ହୋଇଯାଉଛି ତାହା ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତ ହେଉଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ପୁଣି ତୁମେ ରାଜତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରୁଛ, ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ନା । ସେ ସମୟରେ ଆଉ କାହାର ରାଜ୍ୟ ନଥିଲା । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଏକ କାହାଣୀ ସଦୃଶ ଶୁଣାଅ । ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର କାହାଣୀ ହୋଇଯିବ । ଦୀର୍ଘ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଭାରତ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା, କେବଳ ଦେବୀ- ଦେବତାଙ୍କର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ସେମାନଙ୍କ ରାଜ୍ୟକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଥିଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ- ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ରହିଲା, ୧୨୫୦ ବର୍ଷ, ପୁଣି ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ କ୍ଷତ୍ରୀୟମାନଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ ଦେଲେ । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଲା । ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ବାବା ଆସି ପାଠପଢାଇ ଥିଲେ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିଲେ ସେମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ହେଲେ ଯେଉଁମାନେ ଫେଲ୍ ହେଲେ ତାଙ୍କର ନାମ କ୍ଷତ୍ରିୟ ରଖାଗଲା । ବାକି ଲଢେଇ ଆଦିର କଥା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଅଧ୍ୟାଦେଶ ଜାରି କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତି କରିବେ ସେମାନେ ଜଗତ୍‌ଜିତ୍ ହେବେ । ଶେଷ ବେଳକୁ ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ପୁଣି ବାମମାର୍ଗରେ ଗତି କରିଥାଆନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟେ ଚିତ୍ର ରହିଛି । ଚେହେରା ଦେବତାମାନଙ୍କର କରାଯାଇଛି । ରାମ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଧା-ଅଧା ଅଟେ । ସେମାନଙ୍କର କାହାଣୀ ତିଆରି କରିବା ଉଚିତ୍ । ତାପରେ କ'ଣ ହେଲା । ଏହା ହିଁ ସତ୍ୟନାରାୟଣଙ୍କର କାହାଣୀ ଅଟେ । ସତ୍ୟ ତ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା ଯିଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସି ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହାକୁ ଆଉ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯେଉଁ ଡ୍ରାମାର ଅଭିନେତା ହୋଇଛନ୍ତି, ସେହି ଡ୍ରାମାର ରଚୟିତା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଆଦିଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ବାକି କିଏ ଜାଣିବେ! ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ବତାଉଛନ୍ତି - ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏସବୁ ପୁଣି ବି ଏହିଭଳି ହେବ । ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ମଧ୍ୟ ପଢାଇବେ । ଏଠାକୁ ଅନ୍ୟ କେହି ଆସି ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପଢାଉଛି । ନୂଆ କାହାକୁ ଏହି କ୍ଲାସ ମଧ୍ୟରେ ବସାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ନୀଲମ ପରୀ, ପୁଖରାଜ ପରୀମାନଙ୍କର ନାମ ରହିଛି ନା । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି କେହି ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଅଛନ୍ତି । ଦେଖ ରମେଶ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ସେବାର ଏପରି ଉପାୟ ବାହାର କଲେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ଚାଲିଲା । ତେଣୁ ହୀରାତୁଲ୍ୟ କାମ କଲେ ନା । କେହି ପୁଖରାଜ ମଣି ତ କେହି ଆଉ କିଛି! କେହି ତ' ବିଲ୍‌କୁଲ୍ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ରାଜା-ରାଣୀ ଆଦି ସବୁ ଦରକାର । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ପାଠପଢି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ଏହି ମୃତ୍ୟୁ ଲୋକ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ତ' ଏବେ ହିଁ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଯାଇ ରାଜକୁମାର ହେବି । ଶୈଶବ ଅବସ୍ଥାର କଥା ସବୁ ଏବେ ହିଁ ମନେ ପଡିଯାଇଛି ଚଳଣି ହିଁ ବଦଳିଯାଉଛି । ସେହିପରି ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ବୁଢା ହେଲେ ଭାବିବେ ଯେ ଏବେ ଏହି ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ି ମୁଁ ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାକୁ ଚାଲିଯିବି । ଶୈଶବ ହେଉଛି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଅବସ୍ଥା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି ଯୁବକ, ବିବାହିତଙ୍କୁ କ'ଣ କିଶୋର ଅବସ୍ଥା କୁହାଯିବ କି ? ଯୁବା ଆବସ୍ଥାକୁ ରଜୋ, ବୃଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥାକୁ ତମୋ କୁହାଯାଏ ସେଥିପାଇଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପ୍ରତି ଅଧିକ ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ସେହି ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦ୍ୱାପରକୁ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଦେବତା ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କୁମାରୀମାନଙ୍କୁ ସେବାରେ ଆଗଭର ହେବା ଉଚିତ୍ । କୁମାରୀ କନ୍ୟା, ଅଧର କୁମାରୀଙ୍କର ମନ୍ଦିର , ଦିଲୱାଡା ଇତ୍ୟାଦି ଯେଉଁ ସବୁ ମନ୍ଦିର ଅଛି ତାହା ତୁମମାନଙ୍କର ହିଁ ଅବିକଳ ସ୍ମାରକୀ ଅଟେ । ତାହା ହେଲା ଜଡ଼, ଏହା ହେଲା ଚୈତନ୍ୟ, ତୁମେ ଏଠାରେ ଚୈତନ୍ୟରେ ବସିଛ । ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛ । ସ୍ୱର୍ଗ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେବ ।

ସୂକ୍ଷ୍ମବତନ, ମୂଳବତନ କେଉଁଠି ଅଛି, ତୁମକୁ ଏସବୁ କିଛି ଜଣା ଅଛି । ସାରା ଡ୍ରାମାକୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଯାହା ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ତାହା ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତ ହୋଇ ପୁଣି ଅତୀତ ହେବ । ତୁମକୁ କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏହି କଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଆମକୁ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ ଖୁସୀରେ ବିଭୋର ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଅଶୁଦ୍ଧି ବାହାରିଯାଉଛି । ବାବା ଆମର ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ପରମାତ୍ମା ପିତାଙ୍କ ସହିତ ଏହିପରି କଥା ହେବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜାଣିଲୁ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନାଭିରୁ ବ୍ରହ୍ମା ବାହାରିଛନ୍ତି । ତେବେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ କ୍ଷୀର ସାଗରରେ ଥିବାର ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁ ତ ରାଜତନ୍ତ୍ରର ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କଠାରୁ ବ୍ରହ୍ମା ବାହାରିଲେ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରିବେ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନାଭିରୁ ବାହାରିଥିବାରୁ ଯେପରି ସେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହୋଇଗଲେ । ଏହିସବୁ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂରଣ କରି ଏବେ ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁପୁରୀର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ କେହି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତ ଏତେ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢୁନାହିଁ । ତୁମେ ହେଉଛ ଗୋପ-ଗୋପୀ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କ'ଣ ଗୋପ-ଗୋପୀ ରହିବେ କି । ସେଠାରେ ତ ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ ରହିବେ । ଗୋପ-ଗୋପୀମାନଙ୍କର ହିଁ ଗୋପୀ ବଲ୍ଲଭ ଅଟନ୍ତି ନା । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପିତା ଏବଂ ପୁଣି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ଶିବ । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ । ତୁମେ ସବୁ ବି.କେ. ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହୋଇଗଲ, ତେଣୁ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ରହିପାରିବ ନାହିଁ, ଏଥିରେ ହିଁ ମାୟା ହରାଇ ଦେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା କିଛି ବେଦଶାସ୍ତ୍ର ପଢିଛ ତାକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲିଯାଅ । ମୁଁ ଯାହା ଶୁଣାଉଛି ତାକୁ ଶୁଣ । ସିଡି ତ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଅଟେ । ସମସ୍ତ ଆଧାର ଗୋଟିଏ କଥା ଉପରେ ରହିଛି । ଗୀତାର ଭଗବାନ କିଏ ? କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ତ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନାମ ଗୀତାରେ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳ କରିଦେଇଛନ୍ତି ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳ କରିଦେଇଛନ୍ତି । କୌଣସି ହିସାବ-କିତାବ ହିଁ ନାହିଁ । ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କଳା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ଚିତା ଉପରେ ବସିବା ଦ୍ୱାରା ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଏବେ ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସୁଛ । ଶୂଦ୍ର କାମ ଚିତା ଉପରେ ବସିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିଚାର-ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ଉପାୟ ବାହାର କର ଯେ କିପରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ? ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଜାଗ୍ରତ ମଧ୍ୟ ହେବେ । ଡ୍ରାମା ବହୁତ ଧିରେ ଧିରେ ଚାଲୁଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ଗୋପୀ ବଲ୍ଲଭଙ୍କର ଗୋପ ଗୋପୀ ଅଟୁ । ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ସର୍ବଦା ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢି ରହୁ ।

(୨) ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା କିଛି ପଢିଛ ସେସବୁକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲି ବାବା ଯାହା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାକୁ ହିଁ ପଢିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଅଟୁ ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ, ମାୟାଠାରୁ ହାରିଯିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ରିୟଲଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବାସ୍ତବିକତା ଦ୍ୱାରା ରୟାଲିଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜକୀୟତାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପ ଦେଖାଉଥିବା ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମୂରତ ହୁଅ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଭଳି ସମୟ ଆସିବା ପାଇଁ ଯାଉଛି ଯାହାକି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ନିଜର ବାସ୍ତବିକତା ଦ୍ୱାରା ରାଜକୀୟତାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇବେ । ବାସ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମୟରେ ମାଳାରେ ଦାନାଗୁଡିକର କ୍ରମିକ ସଂଖ୍ୟା ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତ ରାଜ୍ୟପଦର ସ୍ୱରୂପ ଉଭୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ରେସ୍ କରୁଥିବା ସମୟରେ ଯେଉଁ ଟିକିଏ ରିସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଈର୍ଷାରୂପୀ ଧୂଳିର ପରଦା ଚମକୁଥିବା ହୀରାକୁ ଲୁଚାଇ ଦେଉଛି । ଶେଷ ସମୟରେ ସେହି ପରଦା ହଟିଯିବ ଏବଂ ଲୁଚିଥିବା ହୀରାଗୁଡିକ ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସମ୍ପନ୍ନ ସ୍ୱରୂପରେ ଆସିଯିବେ, ରାଜକୀୟ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନଠାରୁ ନିଜର ରାଜକୀୟ ସଂସ୍କାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତର ପଦକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବେ ସେଥିପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଜର ବାସ୍ତବିକ ସ୍ୱରୂପ ଆଧାରରେ ରାଜକୀୟତାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେକୌଣସି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟର୍ଥକୁ ସମାପ୍ତ କରି ସମର୍ଥକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କର ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****